

Велики задатак и тежак сте ми дали оче Иринеје, јер отац Јустин је једно море духовно које се не може ни испитати, ни измерити, ни осетити у кратком времену са пар реченица. Али може се и са чашом морске воде одредити, оценити каквог је карактера та вода. Зато и најмање ако кажем о оцу Јустину, надам се да ће бити довољно да нас све упутује, да осетимо сву његову величину и вредност.

Има много ствари, много аспеката о којима би се могло говорити када је реч о оцу Јустину. О њему је тешко говорити, не зато што се нема шта казати него баш зато што се има много шта казати а није лако издвојити ни одабрати нешто посебно. Узмимо оца Јустина као човека, његово гостопримство. Свакога госта он је дочекао са љубављу, са стрпљењем, послужио га, поразговарао са њим и честито га испратио. То је и овде, овај манастир који је посвећен оцу Јустину, он наставља ту традицију оца Јустина јер указује гостопримство свима нама који овде долазимо, без обзира са које стране долазили, али и сви који овде дођу осете да их отац Јустин дочекује и благосиља. То је једна страна. Друга страна је посвећеност оца Јустина служењу истини, то значи служењу Господу Исусу Христу јер Он је рекао: „Ја сам Истина, Пут и Живот.“ За целог свога живота отац Јустин, сада боље да говорим свети отац Јустин, наилазио је на неразумевање околине и својих савременика. Многи су му замерали на његовом ставу, на његовим речима, на његовим беседама, на његовом учењу. Сматрали су да то он ипак прегони. Зашто? Зато што су људи навикли да, када уђу у реку, да пливају низводно. То је много лако јер вода носи и мало труда треба да се плива низ реку. Међутим, многи који уђу у ту реку не знају где та река завршава. У провалији најчешће. И они који се препусте да их носи мутна матица, они иду директно у пропаст. Отац Јустин је био човек који је знао и сагледавао куда та река иде и где је спасење и зато је често пута био једини који је пливао уз воду. Многи су му се смејали. Зар си ти најпаметнији, куда ћеш ти тако, савлађујеш разне матице и вирове?! Видите како ми лепо путујемо доле! Међутим отац Јустин је знао да је спасење на извору реке. Тако да је он био човек који се није саображавао духу овога века, овога света, него се трудио целог живота да свој живот

саобрази Јеванђељу Христовоме. То је та порука и наука коју је отац Јустин оставио иза себе и чини се да је то нешто од битног и судбоносног значаја за све нас који смо га знали или који га сада упознајемо и поштујемо. Заиста је тако. Човек једино трудом, напором може да достигне циљ Онога који га је створио, а то је оно што нам и данашњи свети празник говори и Свети Василије што нас учи да је човек створен за Живот Вечни, за вечност, за бесмртност, за Царство Небеско. Не може се царство задобити на душеку све дуван пушећи, каже народна песма. Које царство? Земаљско. Ако је тешко земаљско царство задобити и не може се задобити без некога напора, страдања, утолико више је вредност Царства Небескога. Зато вам не треба жалити себе, него се трудити да у животу своме не гледајући на околину куда она иде, на дух овога времена који носи као мутна река све у једном правцу, у провалију, него да се трудимо да идемо на извор наше хришћанске православне вере, да се тамо учимо и да се том вером спасавамо. На томе путу најбољи путовођа јесте, уствари нема сумње, наш савременик и духовник и светилник, преподобни Јустин Ћелијски. Молитва његовим Господе Исусе Христе, Боже наш, помилуј нас. Амин!